

Påskedag

Transmitteres kl. 14. DR SYD

Præludium

Salme DDS 236 Påskeblomst

kollekt

læsninger

trosbekendelse

prædiken

kirkebøn

kollekt

velsignelse

Salme DDS 218 Krist stod op af døde

Postludium

Englen på stenen påskemorgen siger til de kvinder, som kommer til Jesu grav: "Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det."

Påskens budskab giver håb, ja rejser et håb i vores skrøbelige liv. Påskens budskab er en fortælling om forsoning og hjælp, et budskab, en tro på, at alt ved Guds kraft og nåde ender godt.

Det kristne håb rejser sig både af de ord, som Jesus siger fra sit kors, og af det, som sker nu påskemorgen:

"Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig". Dette korsord udtrykker Guds solidaritet med mennesker og den skabte verden. Og når den korsfæstede i Johannesevangeliet henvender sig til henholdsvis sin mor og til disciplen Johannes og kalder dem til at tage ansvar for hinanden, så rummer de ord også et kald til alle vi mennesker om at vi skal tage os af hinanden og at vi har ansvar for hinanden.

Nu påskemorgen, hvor Jesus står op af graven, kalder også på mere end vores svar på spørgsmålene om, hvordan og hvad der skete. Jesu opstandelse er ikke blot åbning af en grav, men hans opstandelse åbner for et håb for os alle.

Sådan som englen med sin ord siger til de kvinder, der kommer til Jesu grav påskemorgen, at de ikke skal være bange, men håbefulde, for deres ven er opstanden. Og han Guds søn, vil fortsat være, hvor de går hen.

Det snublende menneske

Jeg faldt fornyligt over betegnelsen *det snublende menneske*. Det er forfatteren Karl Ove Knausgaard, som i et essay om et besøg i Albanien hos en hjernekirurg, skriver: "Jeg troede på det snublende menneske og på det provisoriske øjeblik"¹

Knausgaard bruger betegnelsen *det snublende menneske* som modsætningen til det liv, som fandt sted bag jerntæppet under den kolde krig, hvor idealerne var "det kollektive, industrialiseringen af livet og den monumentale æstetisk".

Det er nemt at identificere sig med det snublende menneske, som lever i en forgængelig og sygdomsplaget tid.

Når vi ser os i spejlet og ser på vores liv og betragter livet, som vi lever det med hinanden, så er livet fuld af snublesten, og vi undgår næppe at træde ved siden, snuble og ind imellem også at falde.

Beretningerne om Jesu død og opstandelse er fuld af mennesker, der snubler og falder:

Vagterne ved Jesu grav trimler om.

Maria Magdalene og Maria, som kommer til Jesu grav påskemorgen, ser stenen væltet fra og hører englen skilte med Kristi opstandelse, bliver glade, men samtidig bange, og de skynder sig bort fra graven. Hos nogle af evangelisterne nærmest beskrevet som flygter de to kvinder derfra.

Husker vi tilbage til beretningen om Jesu tilfangetagelse og død på korset, så husker vi Judas forråde sin ven, Peter svigte ham, og at disciplene faldt i søvn i Gethsemane have, hvor de egentlig skulle have været der for ham.

Påsken er fuld af mennesker, der snubler. Men påskemorgen er samtidig netop håb for os, som snubler og falder.

Som salmedigteren i Det gamle Testamente tillidsfuldt formulerer det i en af læsningerne til i dag påskedag: *Jeg blev stødt ned og var ved at falde, men Herre kom mig til hjælp* (Sl 118,13).

¹ Knausgård, I Kyklopernes land, Kbh. 2020, 366.

Englens ord påskemorgen, om at Jesus er opstanden viser Guds styrke og kraft til at besejre døden. Men Jesu opstandelse er mest af alt beviset på Guds kærlighed. For Gud bryder ikke dødens magt for kun at vise sin egen styrke.

Nej Gud gør det, som englen siger det til Maria og Maria Magdelene, for at vi snublende mennesker virkeligt skal kunne leve i tilliden til, at Gud fortsat går med os i vores liv, og for at vi nu skal leve i håbet om, at Gud også venter os i det, som også er vores Galilæa. Den opstandne er midt i blandt os, også her hvor sygdommen raser og hvor ensomheden har alt for stærke kår. Vi er ikke kun overladt til os selv.

Som det lyder i en dåbssalme af Grundtvig, så tør vi nu tro: at om end vi snuble, ej vi falde².

Det er påske, og må Kristi opstandelse stå som et blomstrende og lysende håb for os i vores liv og liv med hinanden. Ja må påsken gør os håbefulde.

Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levnede håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.

Amen

² DDS 446